

Jordi Portabella, escollit alcaldable d'ERC per Barcelona

El diputat Jordi Portabella fou escollit alcaldable d'ERC per Barcelona en un Congrés de la Federació d'ERC a la ciutat, celebrat a aquest efecte el passat 17 de maig.

El resultat de la votació produïda al Congrés va ser de: Jordi Portabella (98 vots, 46,6%); Sole-dat Balaguer (79 vots, 37,6%); i Carme Olivella (33 vots, 15,7%).

Donat que cap dels candidats va obtenir majoria absoluta, calia anar a una segona volta, però tant Balaguer com Olivella van renun-

ciar a aquesta possibilitat per tal de reforçar la unitat del partit.

Les primeres paraules de Portabella a la militància en confirmar-se el seu nomenament van ser per a subratllar la maduresa política que implica el gest de les altres dues candidates i garantir que a la llista d'ERC a Barcelona tindrien cabuda les diferents sensibilitats manifestades en les primàries. La designació de Jesús Maestro i Carme Olivella com a números dos i tres, respectivament, de la candidatura confirmen aquesta voluntat.

El Congrés es tancà en un clima d'unitat.

opinió

Eduard López
tècnic de l'FMC

Els ajuntaments, una eina al servei del ciutadà a l'Europa de l'euro

L'euro, la futura moneda única europea, irromprà definitivament en la vida dels ciutadans dels onze estats per on circularà el gener del 2002. El procés d'introducció de la nova unitat tindrà una conseqüència força saludable en l'ordre polític: farà perdre als governs la capacitat d'articular polítiques monetàries pròpies, una potestat lligada indisolublement a les essències més recòndites de l'estat-nació. L'impuls d'una política fiscal i pressupostària pròpia, una altra de les pràctiques més definidores del que han estat els estats europeus fins avui, ha quedat també seriosament lesionat a causa de les condicions draconianes de lluita contra el dèficit públic que s'han establert com a criteri d'admissió per accedir a la moneda única. I tot sembla indicar que aquest esforç de contenció fiscal i pressupostària, que no hauria de recaure en exclusiva sobre les ja prou sofertes espatlles

de les classes populars, continuarà sent la tònica dominant en els anys a venir. L'Estat espanyol, doncs, encara que sigui com a conseqüència d'una dinàmica supraestructural en la qual participa poc més que com a convidat de pedra, haurà de renunciar a la seva moneda estatal. La pesseta serà, així, un dels primers símbols de l'Espanya «de sempre» que la modernitat arraconarà sense pietat al bagul dels records.

¿Com afectarà l'euro als ajuntaments, l'administració més propera al ciutadà i on aquest recorrerà en primer lloc quan se li plantegin dubtes sobre el tema? De moment, en la fase actual, la de la constitució del Banc Central Europeu, en ben poca cosa. A partir de l'1 de gener de 1999, però, quan començarà la fase coneguda com de «no obligació, no prohibició» (que clourà el 2002), la situació començarà a canviar. Malgrat que encara no adoptarà una

existència física, l'euro es podrà començar a utilitzar de manera escriptural. El deute públic dels estats, a més, es començarà a emetre en euros. Els ajuntaments tenen dues opcions: establir un sistema de doble preu, en pessetes i en euros, de les tarifes dels serveis públics, de les nòmines i dels pressupostos locals o seguir utilitzant únicament el comput en pessetes fins al 2002. En conseqüència, seria convenient que cada ajuntament creés un «pla director» d'adaptació a l'euro, segons les seves característiques específiques. El seu eix fonamental ha de ser el de les tecnologies de la informació. I és que cal no oblidar la coincidència en el temps de la liberalització de les telecomunicacions, del reglament de la LORTA que establirà les normes per al tractament de dades automatitzades i del temut «efecte 2000». Amb vista al 2002, a més, quan la totalitat de les acti-

vitats ja s'hauran de fer en euros, caldrà actuar en terrenys molt diversos. Així, caldrà identificar tots els textos legals que incloguin referències a una quantitat expressada en pessetes per adaptar-los a l'euro. Amb tot, al marge de l'adaptació interna que cada Ajuntament haurà de realitzar pel seu compte o bé en col·laboració amb altres institucions, el paper del món municipal va molt més enllà. I és que, com a administració més propera al ciutadà, haurà de maldar també per difondre al si de la societat (comerciants, petits empresaris, professionals etc) els canvis que comportarà la introducció de la nova moneda. Serà una ocasió més per demostrar la funcionalitat democràtica enorme que, malgrat els problemes endèmics de finançament i subsidiarietat política a què sovint se'ls condemna, continuen tenint els ajuntaments catalans a l'albir d'una nova Europa.